ΠΑΝΤΙΣΡΑ
αντικαπιταλιστικη • ενημερωση

Γράφει ο **Νίκος Ξαρχάκος**

Δηλώνω «Τρομοκράτης»-«Απεργός Πείνας», «Μέτριος Ηθοποιός» και «Επαγγελματίας Ομοφυλόφιλος»

Μικρά παιδιά στο σχολείο (μετά τη Χούντα) μας μάθαιναν ότι το δημοκρατικό πολίτευμα συγκροτείται από τρεις εξουσίες: τη Νομοθετική, την Εκτελεστική και την Δικαστική. Δηλαδή, εκλεγμένα θεσμικά όργανα που νομοθετούν, όργανα που ασκούν την εξουσία και δικαστικά όργανα, υπεύθυνα να εφαρμόζουν τους νόμους, να αποφασίζουν τι είναι δίκαιο και τι άδικο και να ελέγχουν τη νομιμότητα της εξουσίας των δυο πρώτων. Όταν οι εξουσίες αυτές είναι διακριτές και ανεξάρτητες έχουμε Δημοκρατία. Απ' όλες τις εξουσίες, μας έλεγαν, ότι η πιο σημαντική είναι η Δικαστική, γιατί αυτή ελέγχει τις άλλες δυο, αυτή βαστάει στα χέρια της τα χαλινάρια της δημοκρατίας στον ίσιο δρόμο του κράτους Δικαίου. Γιατί αυτή είναι, που στο αριστερό χέρι κρατά το ζυγό αλλά στο στιβαρό δεξί το αιχμηρό σπαθί! Η Δικαστική εξουσία, το θεμέλιο της «Δημοκρατίας», όπως μας έλεγαν! Η Δικαστική εξουσία που κρύβεται, που είναι ανύπαρκτη σε όλες τις εξελίξεις, που η απουσία της είναι συνενοχή στα συνεχή εγκλήματα που διαπράττονται.

Ο γνωστός πολιτικός κρατούμενος, ήδη ουσιαστικά δολοφονημένος από τον εξαναγκασμό του σε δίκαιη και γι' αυτό ανυποχώρητη απεργία πείνας και δίψας, ζητά την εφαρμογή του νόμου, που η κυβέρνηση έφτιαξε γι' αυτόν και που τώρα η ίδια παραβιάζει. Είτε κάποιος συμφωνεί είτε διαφωνεί ιδεολογικά με τη δράση των ατομικών σε αντιδιαστολή με τις συλλογικές μορφές πάλης, είτε αποτιμά αρνητικά είτε θετικά το διαχρονικό αποτύπωμα που άφησε το αντάρτικο πόλης στη συλλογική συνείδηση του διαρκούς ταξικού αγώνα, δεν πρέπει να αγνοεί το πλαίσιο της ιστορικής συγκυρίας, μέσα στο οποίο οι ομάδες αυτές έδρασαν στη χώρα μας. Αυτό το πλαίσιο διαμορφώθηκε κάτω από το βάρος των δυσμενών όρων της ήττας ή τη διάψευσης των λαϊκών αγώνων που συνεχίζεται μέχρι σήμερα

(αντίσταση, αγγλική κατοχή, ατιμωρησία, ΔΣΕ, κράτος των δοσιλόγων, Πολυτεχνείο, μνημονιακή χρεωκρατία). Οι όροι αυτοί διαμορφώθηκαν από τους νικητές, τους συνεχιστές-απογόνους του δοσιλογισμού, που στη χώρα μας-κατά τον γνωστό πολιτικό κρατούμενο και την ομάδα του-συγκροτούν τη ΛΜΑΤ (λούμπεν μεγαλοαστική τάξη). Αυτό το βάρος στο ζύγι είναι που καθόρισε το δρόμο του αγώνα που διάλεξαν οι φορείς της ατομικής δράσης ως απάντηση στην παντοδυναμία της ελληνικής λματ, της ασυδοσίας του ντόπιου και ξένου κεφαλαίου, του νεοφιλελευθερισμού, του στρατιωτικού και οικονομικού ιμπεριαλισμού.

Ο γνωστός πολιτικός κρατούμενος που «τρομοκράτησε» κάποιους βασανιστές της Χούντας, μερικούς ντόπιους και ξένους πράκτορες και ρουφιάνους των μυστικών υπηρεσιών μαζί με κάποιους εκπροσώπους της διεφθαρμένης οικονομικής εξουσίας, βαφτίστηκε εδώ και δεκαετίες «τρομοκράτης». Με απροκάλυπτο φανατισμό τα κανάλια, αλλά και εκπρόσωποι κομμάτων από όλο σχεδόν το φάσμα του ονομαζόμενου «δημοκρατικού» τόξου, απαιτώντας πόνο και αίμα, ξαναδικάζουν και καταδικάζουν καθημερινά «εις θάνατον» έναν ήδη καταδικασμένο σε 11 φορές ισόβια ετοιμοθάνατο πολιτικό κρατούμενο, που εκτίει την ποινή του εδώ και 20 χρόνια.

Φυσικά, ούτε κουβέντα για τα εγκλήματα των βασανιστών της Χούντας που οι περισσότεροι απολαμβάνουν ακόμα την ελευθερία τους, ή για την εγκληματική δράση των δολοφόνων του αμερικανοκίνητου ιμπεριαλισμού που δρούσαν στη χώρα όπως στην αυλή του σπιτιού τους, ούτε λέξη για τις ψυχές που πήγαιναν στον πάτο της θάλασσας μαζί με τα καράβια των εφοπλιστών. Ένας κόσμος ανάποδα. Οι διαμορφωτές της κοινής γνώμης έχουν επιδοθεί συστηματικά στη βίαιη διαγραφή της συλλογικής-ταξικής μνήμης, απευθυνόμενοι κυρίως στις νεότερες γενιές, κόβοντας σκόπιμα το νήμα της, που συνδέει την εποχή της δράσης του πολιτικού κρατούμενου με την ανυπαρξία κράτους δικαίου και την ατιμωρησία των πραγματικών ενόχων του δοσιλογισμού σε όλη την μετεμφυλιακή περίοδο.

Ταυτόχρονα επιδιώκουν κάτι πολύ σημαντικότερο: την αποδόμηση της ταξικής ιδεολογικής πάλης και την εξίσωση και ταύτισή της με την ήττα και την ποινική καταδίκη. Αυτή η παραχάραξη της ιστορίας είναι το πολύτιμο εργαλείο που χρησιμοποιούν, ώστε να αναδείξουν και να αιτιολογήσουν τη «Νομιμότητα» του νέου κοινωνικού-ταξικού πολέμου, που έχουν εξαπολύσει την τελευταία περίοδο σε όλα τα επίπεδα εναντίον του λαού. Καθημερινά παραβιάζουν ατομικά και κοινωνικά πολιτικά δικαιώματα κι ελευθερίες. Με τα δικαιώματα των κρατουμένων θα ασχοληθούν; Και μάλιστα μ’ αυτά μισητών πολιτικών κρατουμένων; Όπως είναι φυσικό, κανείς εισαγγελέας δεν ακούει και δεν βλέπει τίποτα απ’ όλα αυτά. Πολύ περισσότερο κανείς εισαγγελέας δεν έχει την «ευαισθησία» να διατάξει αυτόφωρη διαδικασία για καναλάρχες, δημοσιογράφους και αξιωματούχους που

κατασπαράζουν καθημερινά έναν ετοιμοθάνατο κρατούμενο. Καμιά εισαγγελική ευαισθησία για να πάψει η ασέλγεια στο «σκήνωμα»-κατά τον συνδικαλιστή αστυνομικό-του πολυϊσοβίτη.

Η πρόεδρος της «Δημοκρατίας» επισκέπτεται τα Γιάννενα, ενημερώνεται από τον Πρωθυπουργό για την εξέλιξη της πανδημίας, μιλάει για τα δικαιώματα των γυναικών με αφορμή την ημέρα της γυναίκας και ασχολείται με τη γάτα της στο προεδρικό μέγαρο. Δεν βλέπει ούτε διαβάζει τα δεκάδες χιλιάδες μηνύματα που κατακλύζουν το λογαριασμό της στο Facebook. Αδυνατεί να σηκώσει το υποτιθέμενο θεσμικό της ανάστημα, για να υπερασπιστεί τα δικαιώματα ενός ισοβίτη πολιτικού κρατούμενου.

Η Ένωση Δικαστών και Εισαγγελέων μιλάει για «το κράτος Δικαίου» και καλεί την κυβέρνηση να ανταποκριθεί στο δίκαιο αίτημα του ισοβίτη, αλλά στην πράξη δεν κάνει τίποτα για αυτό. Τα μέλη της κάθονται και παρακολουθούν παρέα με την πρώην δικαστικό ΠτΔ, ως Πόντιοι Πιλάτοι, την εκτέλεση της θανατικής ποινής από την κυβέρνηση-δήμιο.

Ο γνωστός δικηγόρος-ταγός της Δικαιοσύνης, συνήγορος του γνωστού σκηνοθέτη-ηθοποιού αποκαλεί τα θύματα του πελάτη του «επαγγελματίες ομοφυλόφιλους» και στη συνέχεια καταθέτει μηνυτήρια αναφορά εναντίον τους. Έτσι, απ’ τη μια εκφοβίζει όσους θα ήθελαν να καταγγείλουν χειραγωγώντας την πρόθεσή τους κι απ’ την άλλη πλήττει τον πυρήνα της προσωπικότητας, την αξιοπρέπεια και αξιοπιστία των θυμάτων, αλλά και όσων δυνητικά θα επιθυμούσαν να διευρύνουν το κατηγορητήριο. Αυτή η μαφιόζικη πρακτική, που είναι η πραγματική «τρομοκρατία» γιατί απευθύνεται στα αδύναμα θύματα, δηλαδή ουσιαστικά σε ολόκληρη την κοινωνία, παίζεται απ’ το πρωί μέχρι το βράδυ στα κανάλια, τρυπώνοντας στη συνείδηση κάθε πολίτη αυτής της χώρας. Κανένας εισαγγελέας, όμως δεν φαίνεται να ακούει, κανένας εισαγγελέας δεν εγκαλεί αυτεπάγγελτα τον γνωστό δικηγόρο.

Η τρομοκρατία των ΜΑΤ του υπουργού… Προστασίας

Η τρομοκρατία των Μηχανοκίνητων Τ.Α του Μπουραντά

Η υπουργός Πολιτισμού καταγγέλλει τον γνωστό σκηνοθέτη-ηθοποιό ως «επικίνδυνο άνθρωπο». Μπερδεύει την «υποκριτική τέχνη» με την «υποκρισία» και ανακοινώνει, ότι ο γνωστός σκηνοθέτης-ηθοποιός την εξαπάτησε μέσω της υψηλής υποκριτικής του δεινότητας, ως «άριστος» ηθοποιός. Η υπουργός και ο προϊστάμενός της πρωθυπουργός είναι αυτοί που επέλεξαν τον «υποκριτή» στη θέση του καλλιτεχνικού διευθυντή του Εθνικού Θεάτρου παρακάμπτοντας μάλιστα τον διεθνή διαγωνισμό για την θέση αυτή. Αυτό πια το γνωρίζει και ο τελευταίος πολίτης αυτής της χώρας, όμως κανείς εισαγγελέας δεν ευαισθητοποιείται να εγκαλέσει αυτεπάγγελτα υπουργό και πρωθυπουργό για την ωμή υποκρισία τους, την παράβαση καθήκοντος, την παραπλάνηση του λαού και να διερευνήσει πιθανή ηθική αυτουργία στα εγκλήματα του υφιστάμενού τους.

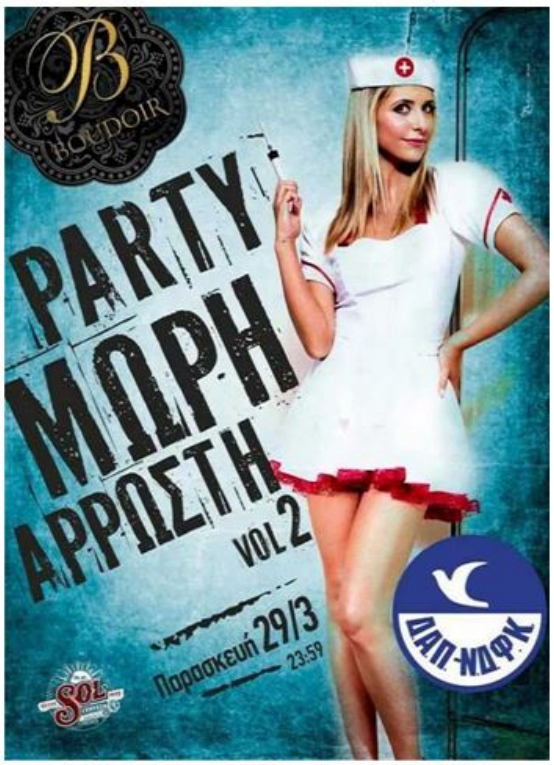

Σαν σήμερα... Ίδρυση των τρομοκρατικών Τ.Α. από το δοσίλογο πρωθυπουργό Ράλλη

Επί ενάμισι χρόνο η Αστυνομία του υπουργού Προστασίας του Κρατικού Αυταρχισμού εξαπολύει άγρια επίθεση εναντίον μαθητών, φοιτητών, εναντίον διαδηλωτών κάθε ηλικίας και φύλου. Αυτή η ασύδοτη αστυνομοκρατία, που συνιστά την πραγματική και άγρια τρομοκρατία του λαού και των διεκδικήσεών του, αναδεικνύεται στο κυρίαρχο χαρακτηριστικό της «(Νέας) Δημοκρατίας τους». Εκπορεύεται από την εκτελεστική εξουσία και άρα είναι «νόμιμη». Κανένας εισαγγελέας δεν τολμάει να εγκαλέσει με αυτόφωρη διαδικασία τον υπουργό Καταστολής και Κρατικής Τρομοκρατίας με την κατηγορία της ωμής βίας και απειλής για την ασφάλεια και σωματική ακεραιότητα των πολιτών εξαιτίας της δράσης του. Κανένας εισαγγελέας δεν βλέπει τα αίματα στα πρόσωπα των παιδιών στις πορείες, κανένας δεν ακούει τις κραυγές τους.

Ζούμε σαν ισοβίτες κατάδικοι στο στρατόπεδο της «Δημοκρατίας ΤΟΥΣ», όπου προσπαθούν να μας πείσουν επίμονα ότι πρόκειται για «τη δική ΜΑΣ Δημοκρατία».

Ζούμε στη «Δημοκρατία» νέων Ραλληδο-Μπουραντάδων, που με τάγματα ασφαλείας στην παιδεία και στην υγεία επιχειρούν τον έλεγχο της πανδημίας και του λαού.

Ένα από τα... πάρτυ της ΔΑΠ-ΝΔΦΚ

Ζούμε στη «Δημοκρατία» αυτών, που δηλώνουν ότι πρέπει να γκρεμίσουμε τα δημόσια νοσοκομεία. Ζούμε στη «Δημοκρατία» αυτών, που αντί για τα ιδιωτικά νοσοκομεία επιτάσσουν τα δημόσια.

Ζούμε στη «Δημοκρατία» αυτών, που ισχυρίζονται με ενθουσιασμό ότι ακόμη κι αν δεν υπήρχαν τα μνημόνια θα έπρεπε να τα εφεύρουμε ή αυτών που μας διαβεβαίωναν ότι θα τα σκίζανε με ένα νόμο κι ένα άρθρο αλλά λίγο αργότερα τα προσκύνησαν.

Ζούμε στη «Δημοκρατία της ελεύθερης έκφρασης», όπου στο facebook μπορείς να δημοσιεύεις μόνο συνταγές μαγειρικής, να συζητάς για τη μόδα και να αναρτάς φωτογραφίες με το κατοικίδιό σου. Οτιδήποτε άλλο είναι «επικίνδυνο» και «ποινικοποιήσιμο».

Ζούμε στη «Δημοκρατία της ΔΑΠ-ΝΔΦΚ» και των πάρτυ «Μωρή Άρρωστη», όπου

θεμελιώνεται η ιδεολογική λοβοτομή και η αισθητική του αξιακού και ηθικού εκχυδαϊσμού. Ζούμε στη «Δημοκρατία αυτών των πάρτυ», όπου εκκολάπτονται ρατσιστές και βιαστές και όπου οι αρχηγοί-διοργανωτές τους γίνονται αργότερα βουλευτές και υπουργοί.

Ζούμε στη «Δημοκρατία ΤΟΥΣ», όπου ο κάθε παιδοβιαστής-συνεργάτης-σύμβουλος πρωθυπουργού ή ο/η κάθε βουλευτής που πηγαίνει μάρτυρας υπεράσπισής του στο δικαστήριο, ο κάθε γνωστός σκηνοθέτης-ηθοποιός, ο κάθε δικηγόρος-«ταγός» της δικαιοσύνης, η κάθε δημοσιογράφος, που μετατοπίζει τις ευθύνες από τους θύτες των βιασμών στους γονείς των θυμάτων, η κάθε γενική γραμματέας αντεγκληματικής πολιτικής, ο κάθε υπουργός Προστασίας, η κάθε υπουργός Παιδείας, η κάθε υπουργός Πολιτισμού, ο κάθε υπουργός Υγείας, ο κάθε Πρωθυπουργός, ακριβώς, όπως αντίστοιχα και ο κάθε Ερντογάν βιάζουν καθημερινά είτε σωματικά είτε ηθικά ανηλίκους και ενηλίκους, μαθητές, φοιτητές, κρατούμενους, εργαζόμενους, γιατρούς και νοσηλευτές, ηλικιωμένους, ελεύθερους επαγγελματίες, πρόσφυγες, βιάζουν όποιον και ότι αναπνέει και κινείται. Όσοι κάθονται αναπαυτικά στους καναπέδες τους, γιατί νομίζουν ότι θα τη γλυτώσουν παρακολουθώντας τους δράστες να ασελγούν είτε στο σώμα είτε στην αξιοπρέπεια των άλλων, να είναι σίγουροι ότι σύντομα θα έρθει η σειρά τους.

Όταν οι βιαστές ανενόχλητοι βυσσοδομούν, όταν το αίσθημα του Δικαίου καταρρακώνεται και συνθλίβεται, όταν η-στην κυριολεξία-τυφλή και ακρωτηριασμένη δικαιοσύνη-μούμια συνεχίζει να κατακρεουργείται, τότε όλοι οι φυσικοί και ηθικοί αυτουργοί των «βιασμών» πρέπει να είναι σίγουροι, ότι «όταν ο λαός βρίσκεται μπροστά στον κίνδυνο της τυραννίας διαλέγει ή τις αλυσίδες ή τα όπλα».

Επίλογος

Από τη διαδήλωση των Δεκεμβριανών του ’44 ενάντια στη δολοφονική αγγλοδοσιλογική Τρομοκρατία

“Ψηλά τα χέρια! Θέλουμε το καλό σας.... Είσαστε λεύτεροι! – (ψηλά τα χέρια!).... Ο κυρίαρχος λαός θα ‘σαστε εσείς! Εμείς μονάχα θα σας κουμαντάρουμε. Θα φροντίζουμε για την ασφάλεια της ζωής, της τιμής και της περιουσίας σας – μ’ ένα λόγο για τη λευτεριά σας. Σεις θα δουλεύετε... Εμείς θα σας δίνουμε δουλειά, φτάνει να βρίσκεται, και σεις θα μας δίνετε τα κόπια σας... Κι εσείς κι εμείς θα ‘χουμε πάνω από τα κεφάλια μας τους ίδιους Θεούς, που θα προστάζουν εσάς να δουλεύετε και να μην τρώτε κι εμάς να καθόμαστε και να τρώμε. Κι εμείς κι εσείς θα ‘χουμε πάνω απ’ τα κεφάλια μας τους ίδιους νόμους, που εμείς θα σας τους δίνουμε κι εσείς θα τους ψηφίζετε σα βουλευτάδες και θα τους εφαρμόζετε σα δικαστάδες ενάντια στον εαυτό σας.. Κι επειδή μοναχοί σας δε θα μπορούσατε να σκεφτείτε το συμφέρον σας και να φυλάξετε τον εαυτό σας, θα σας αναγκάζουμε με το ζόρι (ψηλά τα χέρια!). Ένα πράγμα μοναχά σας απαγορεύουμε: να κλέβει ο ένας τον άλλονε. Γιατί μπορεί να κλέψετε κι εμάς”.

Έτσι λοιπόν ο λαός δούλευε λεύτερα και λεύτερα σκεφτότανε. Και τραγουδούσε χαρούμενα στις ταβέρνες σαν τον κότσυφα στο κλαρί (στο κλουβί!). Κι οι σωτήρες του ξαπλωνόντανε τ’ ανάσκελα σε ζεστά παλάτια το χειμώνα και κάτω απ’ ανθισμένα δέντρα το καλοκαίρι... Κι η ευτυχία τους αυτή ήτανε δύναμη της πατρίδας κι η ξετσιπωσιά τους καθαρμός. Κι αν κάπου βαριεστίζοντας ο λαός τους έδιωχνε, ζητούσε αμέσως άλλους να τόνε κλέβουνε: δε μπορούσε πια μήτε να σκεφτεί χωρίς “σωτήρες”.

Γελάτε και με το δίκιο σας, ω άντρες Αθηναίοι... Παραμύθι, βλέπετε. Τώρα θα μου ζητάτε κι επιμύθιο! Πού να το βρω!... Μοναχά σας λέω: “Αλίμονο στον αυτόδουλο πολίτη, που φτασμένος στα έσχατα της απελπισιάς παραδίνεται, για να σωθεί, στο έλεος του Θεού και στους νόμους των Κλεφτών”».

Κώστας Βάρναλης, από την «Αληθινή απολογία του Σωκράτη»